

Σταμάτης Αλέξης

Ανάγνωση: η προσωπική τέχνη

Είναι, δίχως αμφισβήτηση, αλήθεια πως με τα ερεθίσματα για σκέψη και κρίση, σύγκριση και ταύτιση, πολλές φορές η ανάγνωση σφυρηλατεί τον χαρακτήρα και ανοίγει τον δρόμο στην αυτογνωσία. Κι αυτό γιατί το διάβασμα είναι μια εναλλακτική πηγή εμπειρίας. Αρχικά θα μου επιτρέψετε να γίνω λίγο προσωπικός: Οφείλω την αγάπη μου για την ανάγνωση σε δύο πρώτα ξαδέλφια που έφυγαν με διαφορά μιας βδομάδας. Στον πατέρα μου, αρχιτέκτονα Κώστα Σταμάτη, έναν ευρυμαθή άνθρωπο που είχε μια εξαιρετικά ενημερωμένη βιβλιοθήκη και με ώθησε στο διάβασμα, ο οποίος έφυγε στις 28/1 σε ηλικία 93 ετών, και στη θεία μου Κατερίνα Αγγελάκη-Ρουκ, τη μεγαλύτερη κατά τη γνώμη μου ελληνίδα ποιήτρια, που υπήρξε μύθος στην οικογένειά μας και όχι μόνο και έφυγε στις 20/1 σε ηλικία 81 ετών.

Τι μας κάνει να γράφουμε και στην περίπτωσή μας να διαβάζουμε ιστορίες; Νομίζω η απάντηση είναι απλή. Οι ιστορίες είναι αναγνωρίσιμες δομές και σε αυτές βρίσκουμε νόημα. Χρησιμοποιούμε τις ιστορίες για να κατανοήσουμε τον κόσμο και να μοιραστούμε αυτήν την εμπειρία μας με τους άλλους. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι οι αφηγήσεις ήταν απαραίτητες στον άνθρωπο εδώ και χιλιάδες χρόνια. Οι τοιχογραφίες των προϊστορικών σπηλαίων που χρονολογούνται πριν 30.000 χρόνια, αναπαριστούν δραματικές σκηνές που πιθανότατα συνδυάζονταν με προφορική εξιστόρηση. Ο άνθρωπος δεν θα πάψει ποτέ να τις αναζητά και να διδάσκεται από αυτές.

Κι όμως, οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα αντιμετωπίζουν το διάβασμα ως το χόμπι ενός εσωστρεφούς χαρακτήρα. Μια σιωπηλή δραστηριότητα για ένα πρόσωπο που αρέσκεται στην ησυχία, αφαιρουμένων των φωνών με τις οποίες γεμίζει το κεφάλι του και οι οποίες προέρχονται από το κείμενο που αναγιγνώσκει. Αλλά στα 5.000 περίπου χρόνια που οι άνθρωποι γράφουν και διαβάζουν, όπως το αντιλαμβανόμαστε, η κοινωνική ατομική αυτή δραστηριότητα – ένας άνθρωπος με ένα βιβλίο – είναι μια σχετικά νέα μορφή διάθεσης ελεύθερου χρόνου.

Για αιώνες, οι Ευρωπαίοι που μπορούσαν να διαβάσουν, το έκαναν δυνατά. Οι αρχαίοι Έλληνες διάβαζαν τα κείμενά τους φωναχτά. Το ίδιο συνέβαινε και με τους μοναχούς της σκοτεινής εποχής της Ευρώπης. Αλλά μέχρι τον 17ο αιώνα, η κοινωνία της ανάγνωσης στην Ευρώπη είχε αλλάξει δραστικά. Οι τεχνολογίες κειμένου, όπως ο κινητός τύπος, και η άνοδος της λαϊκής γραφής βοήθησαν στην προώθηση της πρακτικής που αγαπάμε σήμερα: διαβάζουμε λέξεις, χωρίς να τις εκφέρουμε φωναχτά, επιτρέποντας σε αυτές να οικοδομήσουν σιωπηλά έναν διαφορετικό κόσμο στον νου μας.

Η ανάγνωση είναι ένας τρόπος να σκέφτεσαι μέσα από το μυαλό ενός άλλου ανθρώπου, με αποτέλεσμα να σε κάνει να αναπτύσσεις το δικό σου. Ειδικά σε χώρες όπως η Ελλάδα, εκείνο που γινόμαστε εξαρτάται από το τι διαβάσαμε, όταν οι δάσκαλοι τέλειωσαν με μας. Προσωπικά, κατάλαβα πολύ νωρίς ότι το διάβασμα ήταν μια εντελώς ατομική υπόθεση (όσο πιο νωρίς το αντιλαμβάνεσαι αυτό τόσο πιο καλά) και ρίχτηκα με τα μούτρα σε ό,τι βιβλίο έπεφτε στα χέρια μου. Σχεδόν αποκλειστικά σε εξωσχολικά αναγνώσματα.

Κάθε άνθρωπος, όταν διαβάζει, μεγεθύνει τους τρόπους με τους οποίους υπάρχει στον κόσμο. Οι αναγνώστες θεωρούνται όλο και περισσότερο συν-συγγραφείς. Η χειρονομία, η κατάθεση του συγγραφέα ο οποίος επινοεί, δεν σημαίνει πλέον μόνο μια οριζόντια σχέση πομπού – δέκτη. Δημιουργείται και ένας χώρος που απλώνει, και σε κάθε συγγραφέα αντιστοιχούν πληθώρα μοναδικών αναγνωστών που «ξαναγράφουν», ερμηνεύουν το βιβλίο του.

Ο χρόνος για ανάγνωση είναι οπουδήποτε: δεν απαιτείται συσκευή, δεν υπάρχει χρόνος και χώρος. Είναι η μόνη «τέχνη» που μπορεί να ασκηθεί σε οποιαδήποτε ώρα της ημέρας ή της νύχτας, όποτε έρχεται η κλίση, έρχεται και ο χρόνος, δηλαδή ο χρόνος για ανάγνωση. Διαβάζει κανείς σε χαρά ή θλίψη. Ειδικά σε θλίψη, ή σε ασθένεια, το βιβλίο για την υγεία ή την ασθένεια που διαβάζουμε δεν είναι αυτό που σκέφτεται για μας, αλλά αυτό που μας κάνει να σκεφτούμε. Πιστεύουμε ότι ο πόνος και η θλίψη μας είναι πρωτοφανείς στην ιστορία του κόσμου, αλλά στη συνέχεια διαβάζουμε: «Υπήρξαν βιβλία που με διδάξαν ότι τα πράγματα που με βασάνιζαν ήταν τα ίδια εκείνα πράγματα που με έφερναν σε επαφή με όλους τους ανθρώπους που υπήρξαν ζωντανοί ή που δεν έζησαν ποτέ» είπε ο αμερικανός συγγραφέας και ακτιβιστής James Baldwin.

Ωστόσο, δεν μπορεί να μη δυσθυμήσει ελαφρώς κανείς όταν δει τα βιβλία που περιλαμβάνονταν στο πρόγραμμα σπουδών του Γυμνασίου Σμιθ, στο μακρινό Σεν Λιούις του Μιζούρι, εν έτει 1905, όταν αποφοιτούσε από τις τάξεις του ο Τ. Σ. Ελιοτ: «Αρχές Ρητορικής» του Χιλ, «Οθέλλος» του Σαίξπηρ, Μίλτον, Μακόλεϊ, Αντισον, Μπερκ, Μπράουνινγκ, το τρίτο και το τέταρτο βιβλίο της «Αινειάδας» του Βιργιλίου, Οβίδιος, Κικέρωνας, η «Ιλιάδα» του Ομήρου, η «Ανδρομάχη» και ο «Οράτιος» του Ρακίνα, οι «Αθλιοί» του Ουγκό, ο «Μισάνθρωπος» του Μολιέρου, οι «Μύθοι» του Λαφοντέν...

Οι καλύτερες στιγμές στην ανάγνωση είναι όταν συναντάμε κάτι – μια σκέψη, ένα συναίσθημα, έναν τρόπο να κοιτάζουμε τα πράγματα – που σκεφτήκαμε πως είναι

γραμμένο ειδικά για μας. Όταν το βρούμε, συνειδητοποιούμε πως έχει καταγραφεί από κάποιον άλλον, από ένα πρόσωπο που δεν γνωρίσαμε ποτέ, ένα πρόσωπο που μπορεί να μην υπάρχει πια. Είναι σαν να έχει έρθει ένα χέρι και να έχει πάρει το δικό μας.

«Ένας αναγνώστης ζει χιλιάδες ζωές πριν πεθάνει. Ένας μη αναγνώστης μόνο μία» λέει ο αμερικανός συγγραφέας George R.R. Martin. Η ανάγνωση πολλαπλασιάζει το εν δυνάμει μας, το μεγεθύνει, το οδηγεί σε θαυμαστά και άγνωστα πεδία, μέσα από πολυποικίλες ατραπούς που δεν θα φανταζόμασταν ποτέ, για να μας παραδώσει μετά το τέλος της ανάγνωσης και πάλι τον εαυτό μας, αλλαγμένο. Τα βιβλία είναι φορητή μαγεία. Σε όποια μορφή πλέον, πάνε παντού, μας δίνουν τη δυνατότητα να μεταφέρουμε εύκολα σε μια βαλίτσα, σε ένα σακίδιο, σε μια σακούλα, σε ένα κινητό ή να τα εναποθέσουμε, με την απόλαυση της παρατατικότητας, στις βιβλιοθήκες μας.

[Πηγή: Εφημερίδα Το Βήμα, 15.02.2020](#)